

I början var Folkhemmet Sverige.

Många är vi som föddes under 1940-talets andra hälft. Vi växte upp i detta Folkhem. Man behöver inte idealisera, eller på annat sätt fara med missvisande eller osann information, för att klart kunna konstatera att det svenska samhället förändrades oerhört mycket under både 1950-talet och 1960-talet, och i flera avseenden.

Oavsett om du har mer eller mindre egen erfarenhet av radio, TV, aktiehandel, mobiltelefoni, **åldringsvård, sjukhusvård**, bankaffärer, handel, biltrafik, järnväg eller sjöfart så är förändringarna både stora och omfattande.

Under 1980-talet ser vi utvecklingstrender som att **ålderdomshemmen försvinner** medan vi får konstgräs på fotbollsplaner och man talar om vårdgaranti och samtidigt som vårdköerna successivt växer.

Politiker och myndighetspersoner talar sig varma då de tror sig konstatera att spritkonsumtionen, som man ofta förknippar med Systembolagets försäljningssiffror, har minskat medan den s.k. illegala spriten, vinet och ölen flödar in över våra öppna gränser. För öppna gränser det är ju dagens melodi vilket med stor säkerhet glädjer många av dem som sysslar med **gränsöverskridande brottslighet** vare sig det gäller stöld, häleri, **narkotikasmuggling eller människohandel**.

Blotta tanken på att ett antal människor idag försvinner från Sverige mot sin egen vilja helt okontrollerat, och såvitt känt är oftast helt utan myndigheters kontroll eller vetskap, kan ju skrämna vettet ur vilken sansad och vuxen person som helst.

... och i snart sagt varenda liten ort som stor stad så ska det finnas minst en rondell med utsmyckning i form av ett konstverk. Då saknas inte pengar.

I början av 60-talet bodde det i Sverige cirka 7½ miljoner personer och 2012 räknade vi med närmare 10 miljoner i landet. Hur stor folkökning kan ett litet land klara utan att avsevärt försämrats under en så kort tid, och detta i en tid när alltfler människor blivit arbetslösa. Antalet invandrade till Sverige har under senare år ökat med flera hundra tusen personer.

År 1960 var andelen utrikesfödda ungefär fyra procent och idag utgör denna grupp cirka sexton procent (16%), alltså en fyrdubbling, vilket inte rimligtvis kan ha skett utan att detta har fått avsevärda förändringar till stånd i Sverige.

Man talar idag redan om hur utbredd segregationen har blivit i och kring flera av våra större städer.

För inte så många år sedan så ondgjorde man sig här allmänt i landet över att sådant kunde tillåtas existera i länder som USA, England och Sydafrika. Arbetslösheten och den bristande språkförståelsen i flera av dessa segregerade områden är nu bara några av de stora och i vissa fall oöverstigliga hinder som möter den svenska socialtjänsten.

Rättsväsendet tycks även digna under bördan och man har där funnit det lämpligt att avkriminalisera en del brott som tidigare alltid har betraktats som brott och därmed sker ju inte heller så många brott. Är inte detta vist och helt lysande uträknat?

Desto bättre blir det inte heller av att allt flera brottsutredningar läggs ned redan innan de egentligen har hunnit påbörjas. Detta är ju också väl genomtänkt för då hamnar ju inte heller dessa begångna brott i någon statistik i form av ej uppklarade brott eftersom utredningen redan har lagts ned så kan ju ingen heller komma att få se att det har drivits en utredning som ej gav resultat i form av dom och påföljd etc.

Visst är det väl mycket numera som vi äldre kan roa oss med att studera eftersom vi nu tycks vara de enda som vet att det en gång ändå har kunnat vara annorlunda.

Visst är det väl både intressant och aningen fascinerande att ett gammalt landsbygdsparti som Centerpartiet nu har hittat fram till Stureplan i Stockholm och där kunnat konstatera att det är dags för ett nytt idéprogram.

Även inom Centerpartiet har man både idéer och visioner och det senaste som har meddelats från detta håll låter förstå att man ifrån tongivande kretsar i partiet vill se en fri invandring och en ännu större uppluckring och utslätning av den svenska grundskolan.

Att vi tidigare ansåg det som både ordinärt och allt som oftast helt normalt att elever som under 50- och 60-talen gick ut sjunde eller åttonde klass i Folkskolan både kunde läsa och skriva samt dessutom allmänt kunde redogöra för många av de länder, sjöar, berg och floder som finns runtom på vår jord.

Jag vill minnas att man kallade detta för allmänbildning. Folk pratade till och med om saker som sunt förnuft och vidare ansågs det då även allmänt att ett sunt förnuft inbegrep en viss uppfattning och kunskap om länderna i världen.

Nog skulle det vara intressant att gå runt idag i motsvarande åldersklasser i skolorna och förhöra sig om kunskaperna som tidigare alltid pluggades in via den Multiplikationstabellen.

Snacka siffror och multiplicera ansågs inte direkt som vetenskapligt utan man trodde nog att både vuxna och ungdomar skulle ha stor nytta av att kunna både räkna och beräkna oavsett om det gällde styckepris för morötter eller aktiers procentuella ökning över tid.

Att med hjälp av grundläggande matematik kunna beräkna körtider mellan Flen och Uppsala eller drivmedelsförbrukningen för en specifik fartygsmotor ansågs både bra och nyttigt och ingen slog sig för bröstet över detta. Det var bara så. Nu är det inte så längre.

Antalet arbetslösa fortsätter öka, dels på grund av företagens rationaliseringar och dels på grund av ökade krav på besparingar som måste till för att bättre kunna konkurrera med det ökade importflödet.

Antalet arbetslösa ökar även av andra orsaker.

Vi har en invandring till Sverige som ibland omfattar tiotusen personer inom loppet av ett par månader. Inte kan väl ändå någon på allvar tro att dessa nyinkomna personer ska kunna både lära sig språket och kort därefter även kunna få ett jobb när redan tusentals tidigare arbetslösa redan står i kö.

Det allvarligaste är nog inte att denna situation har skapats av ett antal politiker och myndighetspersoner i stark allians med vissa inflytelserika och tongivande minoritetsgrupper.

Denna utveckling tycks dessutom både stimuleras och uppmuntras av olika mediala intressen inom både tidningsvärlden, radio och TV.

Så här skriver Migrationsverket på sin webbsida: " Enligt SCB (Statistiska centralbyrån) är en invandrare en person som har för avsikt att stanna i Sverige i minst tolv månader, har uppehållstillstånd/uppehållsrätt och folkbokförs sig i landet."

Men vad är då alla som kommer till Sverige utan uppehållstillstånd? Många av dem som kommer är ju asylsökande och saknar självklart uppehållstillstånd.

Andra kommer hit och vistas här utan att söka asyl eftersom de har familj eller släkt här som kommit tidigare. På så vis finns även bostad i flera fall.

Om vi räknar lite vårdslöst mellan tummen och pekfingeret så kanske det de senaste tio åren har kommit in till Sverige vad som helst mellan femtio och nittio tusen personer varje år.

Om vi för att ta ett icke alltför orealistiskt exempel räknar med att vi har släppt in sjuttio tusen personer om året i tio år så blir det sjuhundratusen människor i folkökning, 700.000.

Alla som bryr sig om arbete, inkomst, bostad, hälsa och rekreation förstår ju enkelt att **detta kräver oerhörda ekonomiska resurser**. Eftersom dessa pengar inte tidigare fanns undangömda, sparade eller fonderade på annat sätt så måste ju pengar budgeteras, avsättas, och hämtas från annan befintlig verksamhet. Man tvingas helt enkelt skära ned och spara i många olika offentliga verksamheter som både sjukhus, åldringsvård, skola, bostadsbyggande och vägunderhåll.

Jag tror hart när ingen i ansvarig ställning egentligen har en sakligt underbyggd **kostnads kalkyl** på vad denna verksamhet egentligen omfattar i reda pengar för stat, landsting (region) och kommun. [Och så var det ju detta med **SKL**, ja senare **SKR!**] Folk i allmänhet får ett bestämt intryck av att man hellre "mörkar" helt inför denna typ av omständigheter och ekonomiska förutsättningar. Konsekvenserna av den omfördelning av pengar och kostnader som måste ske på kort sikt redan är skrämmande, särskilt för en skattebetalare. Många lever med en ganska knapphändig ekonomi redan.

Antalet asylsökande som kommer in i Sverige har ökat högst väsentligt under senare år. Så har även det nya svenska politiska partiet Sverigedemokraterna.

Bland de tidigare etablerade partierna tycks detta vara både konstigt och ibland även obegripligt. Man tycks vilja bortse från det enkla faktum att allt fler infödda och här uppväxta svenskar finner det både oklokt, felaktigt och oekonomiskt.

Många hävdar bestämt i både radions samtalsforum och tidningarnas insändarspalter att det är både oförsvärbart och **oansvarigt att fortsätta på den nu inslagna vägen** med ett ohämmat stort **flyktningmottagande**. Många befarar redan att det kan komma att orsaka ökad polarisering och ökande alienation. I vissa av storstädernas förorter hörs allt flera människor som upplever främlingskap och osäkerhet inför det allt vanligare vardagsproblemet med människor i bussar och mataffärer som inte talar svenska.

I synnerhet är det många äldre som upplever detta som en osäkerhetsfaktor men också att det späder på både otrygghet och en känsla av främlingskap.

Att i svåra ekonomiska tider med många redan arbetslösa och med många samhällsfunktioner redan överansträngda är det både djupt beklagligt, synnerligen oansvarigt men dessvärre även ohederligt gentemot de här uppväxta invånarna. Det är ju redan svårt med ekonomi och brist på personal inom sjukvård och åldringsvård.

Kommunal hemtjänstverksamhet och skolväsende saknar pengar i tillräcklig omfattning. I skolan växer antalet elever i både grupper och klasser.

Med allt flera ungdomar i skolan som har språksvårigheter så ökar svårigheterna i klasser och grupper ytterligare, när dessutom antalet elever ökar.

Läraren måste självklart ägna mer tid och särskild uppmärksamhet på den eller de som inte förstår eller tillfullo kan tillgodogöra sig förklaringar och genomgångar, oavsett om genomgångar sker muntligt eller skriftligt. Samtidigt fastslås från flera håll att det är goda tider och att **Sverige har goda finanser**.

Vi är bäst i Europa hävdar vissa politiker. Tydligt vill vi vara det då det gäller hantering av flyktingar. Men de sedan tidigare ej tillgodosedda behoven och bristerna försvinner ju inte med ökad invandring, eller hur? **Det var redan brist på pengar och personal** och detta har icke förändrats. Sedan tidigare har det flaggats för **dokumenterade brister i sjukvård**, hälsovård och skolväsen allmänt. Brister som ingen ansvarig i något avseende har ens försökt att hantera. Hur ska man **förstå denna ekvation** rent ekonomiskt?

Varför har sjukhusen inte längre råd med tillräckligt antal personal? Och varför har inte kommunerna längre råd att anställa tillräckligt många inom skolan? Hur är det med omsorgen och **personaltätheten inom äldreården** i form av hemtjänst?

Man behöver inte vara skollärare för att räkna ut att det kostar oerhört mycket pengar med ökad invandring, dels i form av traditionell invandring enligt tidigare decennier, men dels också i ett mer omfattande vidlyftigt välkomnande av **asylsökande**.

Det tycks som om många politiker och myndighetspersoner allmänt ser det som en självklarhet att släppa in i stort sett alla som vill komma hit. Hur kan denna utveckling ha kommit till stånd frågar sig nu allt flera svenskar, både här uppväxta men även tidigare invandrade.

Allt detta kring invandring, asylsökande, **flyktingmottagande** och **Migrationsverk** kostar ju enorma summor och samtidigt tvingas man på allt flera håll i både landsting, region och kommun spara på, och banta ned, tidigare självklar och väl fungerande verksamhet. Varje **asylsökande** som kommer hit innebär ju en kostnad. Om pengar inte finns "överblivna" från kommunal eller statlig vinstgivande verksamhet blir det ju i praktiken så att motsvarande summa får hämtas hem från annat håll.

Detta resulterar per automatik i nedskärningar av befintlig verksamhet. Är detta konstigt eller ens oklart?

Vill man tillspetsa detta ytterligare kan man fråga sig varför det är mera rätt att lägga pengarna på en hitkommande utländsk flykting än att ta hand om en gammal svensk som har växt upp och arbetat här i hela sitt liv. Han eller hon behöver vård och hjälp, kanske i hemmet, kanske på en sjukvårdsinrättning eller på äldreboende och detta nu på ålderns höst.

De nu allt mera uppenbara ekonomiska konflikterna kommer ju att i varje enskilt fall tvinga fram prioriteringar eftersom plånboken och statens kassa varken kommer att fyllas eller öka i takt med de ökade behoven som nu står för dörren.

Ett ökat flyktingmottagande kan väl inte underlätta, eller förbättra, för svensk ekonomi. Många är säkert de som är gamla nog att räkna ut att förr eller senare måste alla **räkningar betalas**. Barn kan ibland få hjälp av föräldrar men vart ska föräldrarna vända sig då pengarna är slut och maten saknas i kylskåpet?

När jag hör eller ser vissa politiker hantera dessa frågor i publika samtal i TV eller radio kan jag inte låta bli att tänka på vad man ofta får höra i USA. Ett uttryck som ofta dyker upp är **"Put your money where your mouth is"**! Det kan vara upprörande och provocerande att den jämförelsen görs, javisst. Men även USA är en demokrati med folkvalda politiker.

Bland **svenska politiker** är detta en dödssynd att ställa två sådana här saker mot varandra. Det gör man bara inte om man inte är från ett annat land möjligtvis.

De som idag rör sig i olika sammanhang och bland olika människor i olika branscher, både på landsbygden och i tätorterna, slås ju allt oftare av det faktum att så många människor rent allmänt är förbannade på de tongivande politikerna och myndighetspersonerna som tillsammans med massmedia målar upp en bild som mera präglas av visioner och kortsiktiga politiska poäng än om vanlig **hederlig hushållspolitik**.

Det kommer en dag i morgon också och då ska det stå mat på bordet och ungarna ska kunna gå till en fungerande skola med ordning och reda som ett naturligt inslag med en ämnespräglad och strukturerad undervisning anpassad till grupp och ålder.

Klasserna är självklart inte större än att man kan ägna varje elev tillräckligt med tid och uppmärksamhet. I morgon ska det finnas både arbete och inkomstmöjligheter för mig och eventuellt övriga vuxna i familjen, om jag nu lever i familj.

Lever jag ensam eller som ensamstående förälder med hemmavarande barn så gäller samma krav och önskemål.

Sysselsättning, arbetstillfällen och mat för dagen kan tyckas självklara för dem som aldrig varit utan. Idag är många utan och dessvärre pekar mycket i den riktningen som ingen riktigt vill kännas vid.

Vi brukade förr kalla detta sämre tider, jämmer och elände.

Som barn växte jag upp på en riktig järnvägsort och det finns saker av olika slag vi lärde oss där, som exempelvis att det är lätt att gå på när det står men det är svårt att gå av när det går. Så kan det vara när man rör sig **bland spår, växlar och tåg**.

Redan tidigt blir man uppmärksam på vad det kan innebära om en växel ligger fel, eller hanteras felaktigt. Ibland kan detta associeras med hur en del politiker hanterar vissa frågor. För många av oss är det **naturligt utifrån tidigare erfarenheter** vad som fungerar och vad som inte fungerar.

Jag tror tyvärr att många i våra politiska partier och massmedia har blivit överstimulerade med visioner. I vissa avseenden präglas man mera av rädslan för att göra fel än **viljan och insikten att göra vad situationen kräver**.

Den beräknade medellivslängden har ökat från drygt 70 år till omkring 80 år.

Men det var ju detta med plånboken, och att **rätta munnen efter matsäcken...**

... eller har vårt traditionella partipolitiska system överlevt sig självt?

-Att skatteintäkterna ska komma att öka i någon högre grad den närmaste tiden det kan man **undra kring länge, tyckte gubben** som långsamt ögnade uret han plockat fram ur västfickan.

2013-01-12

/ K Wrigman

